

פתוחי חותם

יחזקאל ה'יולר ישתבח ה'צורא, אשר צמר צלומם כצמרם, אוהבי מלחמה וקווארי מורחם, יעקב צמר לו ים ישראל לקולותם, בני ישראל עם קרובו, זרע אצבעם אוהבו, בדכתיב [יטע' מ'א] ועתה ישראל עבדי יעקב אשר צמרתיך זרע אצבעם אוהבי ולמה זה חיצה יתירה נודעת לאצבעם אע"פ משאך אצות העולם שקרא אותו מוקום צמס אוהבו ?

והאויז'ה צמדה זו מרחם אהבתו אל ה' ציתר שאת וציתר עז, כי מירק אוהב את הענף להחלואו ולשחלול בכל האפשר לשכניו בני אדם חתה עול מלכותו, ולהרבות לו עבדים כיד הענף, ויען כי זכס אהב'ה למדה זו טרם ליום ה' עלי', רק משכלו ומדעתו עוד צמחם כל חולות, צמס ומצמות וקרא צמס ה', העניד חלומים מרבה, את סמפס אשר עשה צמח, לכן לו יאות להקרא אוהבו של הענף ית', זרע אצבעם אוהבי, ובגמול נפשו סמיך לו ה' וחלף אהבתו אל ה' ה' אהבה ה' אליה, וחסו סודיענו ית' צמחנו כי יד עת' י' [אחצתי] למען אשר ילום את צמיו ואת צמיו אחריו וסמור דרך ה' :

וזה כרחם לכוון צבונתם הכתובים [דברים כ"ח] : יקום ה' לו לעם קדוש וגו' ורחל כל עמי הארץ כי סס ה' נקרא עליך וגו' ואמר בפסוק שלחשיו וסוהיך ה' לעובד צמיו צמך וגו', ומקרא סס אוור דרשורי, כי לשון וסוהיך נופל על חלק הנשאר מכל כמו : וסוהיך מומנו עד צמך, ומה ענינו לכאן ? גם אמרו צמיו צמך אין לו פחד בפסוקו ? אמנם אחר התבוננת סיעצ' נצין כי זאת היא הצרכה סעליונס אשר אין למעלה מונה, בהקדס מ"ס סמח"ס ז"ל אל צמ' אצבעם ח"ל : ורע צמ' כי האדם המסכן צמס סעולס הספל אין לו מנוחה צו, ואשרי למי שחממו ימיו וסמרה צמ' מרדת הפסג' עב"ל. ומוכן כוונתו הוא כי עיקר היות האדם צמס"ל הוא רק סכנה להגיע למי הנלחמי צמס"ל, וכסמח"ל : סתקן עמך צמח צמח צמח כדי שחכנס למקליו. וסכנה זו היא כשרון מעשה הוללות וסליונות הפסג'. ואין סיעור לסתלסם סהיה צומן כ"ל סכל חלוי צמחללות האדם, וסיה סיעור ידים ססכל את ידו, וגבר הפסג' על סמוור, וסמרה כסעורי' צית אציה צמך יום, אך אם ימים ססכל את ידו וגבר סמוור למעוה סיל צמיו כסעורי, סלמח מזה רעה להפסג', כי לריכה לסיות מרודה צעולס סספל ססם וססליו ימים רבים כסצעים סמס ולסעמיס יוחר עד סיתקן האדם את אשר עיות, וספס כ' סמח"ס ז"ל אשרי למי שחממו ימיו וסמרה צמ' מרדת הפסג', ומעשה יפלה סלה עניינו כוואת ססריים אשר ה' קורא, גם ססס יכיוון צמיה, וצמ' ספס כי סס ססליונס נפסס צמיו כסעור, ולסיהן אריכות ימים סל סלו ? סמוור מעשה כי צודאי סס מלד עולס כצ סחמו ימים ואריכות ימים סלסם סיו לטווח עולס, מל כצ סלמו ימים מלד כסרון נפסס — רק סס"ל מריסס עוד על סססיה לטווח זרעיהם ולאלללים ותלמדיסס, סיהנו מריסס וסליונס גם סס נפסס, ואין זה טלעול וסרדה להפסג', כי זרות סול לס להספיע מוארה לזולתה. וחסה סצרכה אשר צמך ה' את עמו ישראל, אחר סמור יקום ה' לו לעם קדוש ורחל כל עמי הארץ כי סס ה' נקרא עליך, וצרכס צמכלית ססליונות, צלומן ססוסלס נפסס צמיו כסורס ומלד סליונות נפסס כצ סחמו ימים, וסיו סוקרה אשר סוהיכס ה' על פני האדמס אך לעוחר, אחר ככל זאת סלה יסיה ימים סוחרים טלעול וסרדה רעה נפסג' האדם, כ"ל לו וצמס להסלים את צמיו ואת צמיו אחריו, חסו סמור וסוהיך ה' לו וצמס צמיו צמך, וס"ל סצ' מעשה צמקס וסמור, וסמור צמיו צמך צמליו סרי צמך, חסו סכלית צרכס ססליונס אשר לס יגיו אל' כי סס יסיו קבולס צומן סס ססכל צעולס ססוקן א"ס :

והענין ססס צעלמו סורס לנו מרע"ה [דברים ד'] : ראס למחמי אסכס סוקיס ומספעים כאשר לינוי ה' אלס לטעות כן צקצ סלרץ אשר אסס צלס סמס לטעס, ואחר ססלרץ סס צמכסס סילמרו את ססורה וצמס יס' לכצור ולסססר, כי סיל סמכססס וציתכסס לעיני סעמיס, ליום לסס וססיהס סילמרו את צמיהס, צלמרו : וסודעתס לצמך, ולצקוק סעריך למכיסס, וממור סס"ת : צלמור ה' אלי סקהל לי את ססס ואסעמיס את דצמ אשר ילמדון לירכס אחי כל סימס אשר סס סיסס על סלמרה וסס צמיו ילמדון. — וסס סלמו לריכס להסעמיד ססצנת סוקרלות סול לסס נקט דוקא כאשר לינוי ה' אלס לטעות כן צקצ סלרץ, סלל גם מלות ססיהס סליו' צלרץ לימד את צמ' ? אמנם ססענין סיעצ' צמסס וצמ' כצין כי כולס כמורס לסוכיס ולססיר על לימוד ססלמדיס, סלל ירע צמיו סרצ לסזור ולסנות לססלמדיס סומן סעניכיס אשר כצ למד ססס סלל ילום לו סוס סועלת עוד וסלמוד ססס, כי צלמח כיקס מוקר ססכל מרע"ה אשר סיס סס צמכלית ססליונות, ועולס ססליוס צלרץ לס כססיו צמס כי לס כככס אל סלרץ מ"ל ליום ה' סומו לסלמס את צמ' ישראל, כאלו כלמוס גם סול עליסס, וסו ס' סכסוציס, אחר ססודיעס מרע"ה צמחלת סססס סלל סועילס לו ססילמרו ולל כככס אל סלרץ, אחר עסס רלס וססצון מוקר ססכל, רלס אכבי למדתי אסכס סוקיס ומספעים, כאשר לינוי ה' אלס לטעות כן צקצ סלרץ ס' כאלו כלעויתס גם סלי לטעות כן

בירור ענין זה נודע לנו ממאמר סס"ת [צמחית י"ח] : כי ידעמיו למען אשר ילום את צמיו ואת צמיו אחריו וסמור דרך ה' וגו' [ידעמיו ס' רס"ל לשון חסס] סורס צמס כי כפללס אהבה ה' לאצבעס אע"פ על סליונד דעת את ססס וקירצס לעצדותו, וסיל סעמדה לו יוחר מכל מעסס סמוצ וסכות ספסס אשר ס' לו לעלמו, כי צלמח גם למכיו סיס סיו יסיו קבולס אשר ידעו את ה' ודעת דרכיו יספלו וסלסצמו יסגו סויר. מי לנו גדול מוסך אשר מעולס ססוקתו ודציתו צמ', כספסרס ססצילס חצרת ארצס סיסודית, סלל מסיית אסס וססעלה לסיות כלסח מלצל מורס צמורס סעומדיס את פני הענף לסרמו : [ואינו כי לקס סומו אלסס] ולל מליו צלצכסס אע"פ ססזוכך ספסוריותו כל כך — אך לס מלד פסיתוס וססרון נפסס לס סיע אל סמועלס סז, לל, כי אס אלללס ה' עוסס כלסר עסס סווק לסססרלל עלמו ומצרת צמ' אסס ססעלה גם סול לסיות מוללכיס אל, ואשר לס עסס כן, סול כי ססצון כסמחמו כי לס צללס ספס' ס' ס'סלס סלסס את נפשו לצד, וסל אכסי דורו יסלר אחריו מרצות אכסיס סעלסס ומסעיס' ה', כמקרס אשר קרס לזכור סל סווק דורו סעצול, ססכיון סול לימד סומו כי עוצ לסלס למעט סססלמח נפסג', למען רצות כצור ה' למעט את מורדיו ולססצות עבדיו וסדעיו, כי וסס יסן וסס יוקיק סלסס אס יוקיק מללך אחר על אלס רצות מללכיס מעלה, סלל ה' צורל ומליל סססס וכססס מדיסס לצקריס, וסס כס יעסו יסיו קבולס ככל דור דור, מלל אחר מלל סלך קדס לס' ורצ סעולס וסוקלל, סלרץ ססס מרעס יססציס וססן ססצילס ססלרס מעל. ודצ זה סססיו צורס סלסס כסמח סד' אשר צקצרו, סיל סלך אללס וסעל וסרס ירדס מן סססיוס לסכיון צצמ' סמוור נגלו אלסס מלפני ה' ועיני' מסיטעות ככל, וצצולס אל גוק סלסס נסממו עיני' מעססוריות סומו, עיר סלל אסס יולד, וסס לס ללרס סולס לעצו את צית אצ' וסרד סללס לססססס צרצ' עסר מן סללמס, ומססככס חצרת סגוק ימים רבים עד כי ילטוט סלסס את סמוור, וסו ירע אס לעס כולס סגיו למלכות, אס ססצו לקדמותה ? אס לס כי חצילס סללו יפלו לס כסעיעיס, ועצו לס ללמלס סורס ולמעט ציות ימים רבים, למען סגיו אל סכלית ססליונות לססססות סלורס ליולרה לסיות מן סססעיעיס לזולתה ולסלליל מוארה אל רוח ססכל ססוקן לס אשר למעלה סזו לס סוכלס לסגיו צמיוס מועל כו אין לס סס צמס זוג סמקצלת סססעסס, ואינוס סס כ"ל צמחית וססציס וססציס ומעליותה סיל לס לסיות צמחית ומספיע. — ויען כי לס כלסס ספס ספסס כ"ל צמיוק כלי מעסס סגוק סס"ת סמועסס כסמועסס וסספעלו כרלונס, מעלס סככונס סיצור לו סלסס לסספיע ולסעיו לזולתה סויר כמעסס ספסג', ועל זס סססירכו סס"ת : ולמדיסס את צמיהס : וסל צמיהס ילעדון, וכדווסס מלות ססוכסס : סוכס סוכיס את עומיק, כל סלו סוללות מוריס לו כי לס סססלס ספס צמחית וססציס אס יסלס סלסס את נפשו לצד ולל יסלסס את נפסס זולתו. — וסססירכו צלצות : וסענידו סלמדיסס סרצס, גם סססן כספסר צמדה זו : אוהב את סצרות ומקרבן למורס, ויען כי ססססס ססס ססססס לסורות עס ה' בדכתיב : יורו מעסעיד יעקב וסורדך ליסרלל, לכן צל עליסס סליווי וסלססרס לסלח צמחית לסססצות מומו קרל [וקרל ז']. ולצס סססס מרצ דר וסכסי דצ ילצס על צמרו וסריס את סדסן וגו', סככונס ע"ד סב' סרמ"צ [ס"ס מ"סס"ח] ח"ל : ולל ירצס צלרות עמי סלרץ וסיוצסס ולל ירלס סויר אלל עוסק צמורס עטוק צמלית מוכר צמסליון ועוסס ככל מעסיו למכיס מעס"ד : וסול סלל יסרמק סרצס ולל יססווס עד סיוולל סכל מקלסין סומו וסלסציס סומו, כי עי"ו יוכל ליקס נספות צמכמוס לסעיו דרכס ולססציס אל ה' : חסו אחרו לו צמס סכסס מו 17 ד, סככונס כי מרמו מלד עלמו ססיל דצ לסיות צדור, סומו סמדה יסלצס צלומן סעצמון לס יסרמק ולל יססווס, אך יסיס דעתו מעורב צין סצרות, לסססצר סצורות ולככס סצודיס, חסו סמור ווככסי דצ סככונס מדיס כיוס סצודיס ילצס על צמרו וססצון, ססס' לסלחו צמיו לקצל כל אסס צקצר פניס יסומו, יססומו את סצרות ויקרבן למורס, חסו סמור : וסריס את סדסן וגו' וסומו אלל סמוצס, סדסן סולר לפסותי סדעת ועצמי סמוור ססס צעך ססלס כמו סדסן צעך סעולס קדס לס', ועי"ו מדיס ססססצות עס סצרות אשר ילצס על צמרו וססצון צמך יוכל לסעלות גם פסותי סעך אל מעלס סככונס וסמו אלל סססציס מוקסס ווקטר מוסס לס' :